

ligheder ved at acceptere den Flertalsændring, der genindfører i Lovforslaget — den højtærede Ministers eget oprindelige Forslag.

Vi komme saa til §§ 18 og 19 vedrørende Udvandringen. Jeg havde udtalt, at jeg kunde tænke mig, at disse Bestemmelser vedrørende Udvandringen og Gælds-fængsel netop kunde komme til at tjene til Opmuntring for saadanne Barnefædre til at udvandre. Dette bestred det ærede 2det Medlem for 6te Kreds. Han kunde slet ikke tænke sig, at de kunde være en Spore til en saadan Udvandring. Men det ærede Medlem maa erindre, at forbuden Frugt frister, og jeg kunde være tilbøjelig til at anføre et karakteristisk og ganske morsomt Eksempel derpaa. Det er ved første Øjekast hentet lidt langt borte; det vedrører Kartoffeldyrkningens Indførelse i Frankrig for omtrent 300 Aar siden. Regeringen bestræbte sig forgæves for at faa Folk til at dyrke og spise Kartoffler, men de vilde ikke; det stred mod deres Følelser, at Plantedele, som vare voksede under Jorden, skulde tjene til Næring for Mennesker. Ethvert Forsøg var forgæves. Saa fandt Regeringen paa Raad. Den lagde et stort Areal i Nærheden af Paris ud med Kartoffler, og da Høsttiden nærmede sig, stillede man med skarp psykologisk Sans Vagt op om Dagen og trak den bort om Natten, selvfølgelig med det Resultat, at Folk stjal alle Kartofflerne; og dermed havde Kartoffeldyrkningen vundet fast Fodfæste i Frankrig. Nu forbyder man her, at disse Barnefædre maa udvandre, før de stille Sikkerhed for sig. Men derved gives der Plads for den nærliggende Betragtning, at disse ville sige, at naar de vise Lovgivere have fundet det nødvendigt at etablere saadanne Bestemmelser, maa det være, fordi de have et skarpt Blik for, at det klogeste, de kunne gøre, er at stikke af. Og saa praktisere de det saaledes givne Advis. Ser man nærmere paa disse Bestemmelser, som knytte sig til Udvandningsforbudet, forekomme de mig ærlig talt næsten barokke. Hvad tilsigter man nemlig derved? Man tilsigter paa den blotte Mistanke om, at en saadan Barnefader vil unddrage sig sin Bidragspligt, at sætte ham i Gælds-fængsel af Frygt for eller en vis Ærgrelse over, at Underholdspligten overfor Barnet skulde falde det offentlige til Byrde. Man vælger saa den Taktik at sikre sig Underholdspligten ikke blot overfor Barnet, men ogsaa overfor Faderen i de 9 Maaneder, for hvilke han er indsat i Gælds-fæng-

selet. Og naar saa disse 9 Maaneder ere omme, og man maa slippe ham ud af Gælds-fængselet, finder jeg det meget naturligt, om han siger til sig selv: Skal jeg behandles paa den Maade, har jeg ikke andet at gøre end at ryste Støvet af mine Fødder og forlade mit utaknemmelige Fædreland, og det gør han saa samtidig med, at han testamenterer det paagældende utaknemmelige Fædreland Barnet. Jeg synes, at det er ganske overordentlig uheldige Bestemmelser at føre ind. — Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Johansen) henviste til norsk Ret. Jeg har ogsaa set i Motiverne til det oprindelige Forslag, at der stod udtalt, at norsk Ret havde tjent som Forbillede i saa Henseende. Det ærede Medlem gaar videre og siger, at man i Norge har gunstige Erfaringer vedrørende disse Bestemmelser. Ja, jeg tror naturligvis det ærede Medlem paa hans Ord, men jeg er temmelig overbevist om, at man herhjemme ikke vil komme til at høste gunstige Erfaringer i saa Henseende, fordi de paagældende Bestemmelser med vore Dages Trafikmidler ville være ganske overordentlig lette at omgaa.

Og saa have vi endelig Arveretsbestemmelserne. Ja, jeg hylder den Opfattelse, som jeg allerede i mit første, indledende Foredrag lod komme til Orde, at det er Børnenes Opdragelse i Hjemmet, Indlevelsen i Hjemmet, den Slægtsfølelse, der forbinder Børn med Forældre, som gør, at de Midler, der opsamles i Fædrenehjemmet, ogsaa bør være forbeholdte disse Børn. Jeg nævner Slægtsfølelsen. Det er en Følelse, jeg tillægger ikke ringe Betydning ud fra den Betragtning, at kun det Samfund er stærkt, som ikke bestaar af adskilte, isolerede Eksistenser, men som er et Samfund af Slægter. Nu skal man lægge Mærke til, at denne Slægtsfølelse ikke alene hviler paa Bevidstheden om at tilhøre samme Slægt, men paa fælles Livs-syn, fælles Oplevelser og Minder, og den hviler navnlig paa Oplevelser og Minder, som i mangfoldige Tilfælde ville være knyttede til det fælles Slægts-hjem, det, som Slægten i mangfoldige Tilfælde gør store Anstrengelser for at bevare. Maa jeg her pege paa et Forhold, som ærede Medlemmer sikkert ville kende, et Eksempel, som man daglig har for Øie: En Ejendomsbesidder, Ejer af en større eller mindre Landejendom, dør. Hans Børn ville gerne bevare Ejendommen for Slægten; men det falder vanskeligt økonomisk at kunne faa dette Forhold ordnet. Men